

**ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО;
ПРАВО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ**

УДК 347.78(477):004.738.1   **DOI:** <https://doi.org/10.32631/v.2024.4.21>

Даніїл Ігорович Шматков,

*кандидат педагогічних наук, доцент,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
навчально-науковий інститут № 4,
науково-дослідна лабораторія з проблем інформаційних технологій
та протидії злочинності у кіберпросторі
(провідний науковий співробітник);*

 <https://orcid.org/0000-0003-2952-4070>,
e-mail: shmatkov.daniil@univd.edu.ua;

Дмитро Валентинович Пашнєв,

*кандидат юридичних наук, доцент,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
навчально-науковий інститут № 4,
науково-дослідна лабораторія з проблем інформаційних технологій
та протидії злочинності у кіберпросторі (завідувач);*

 <https://orcid.org/0000-0001-8693-3802>,
e-mail: dupashniev@univd.edu.ua;

Олексій Володимирович Хлєстков,

*Харківський національний університет внутрішніх справ,
навчально-науковий інститут № 4,
науково-дослідна лабораторія з проблем інформаційних технологій
та протидії злочинності у кіберпросторі
(старший науковий співробітник);*

 <https://orcid.org/0000-0001-8777-8269>,
e-mail: khliestkov.oleksii@univd.edu.ua;

Сергій Олександрович Коломійцев,

*Харківський національний університет внутрішніх справ,
навчально-науковий інститут № 4,
науково-дослідної лабораторія з проблем інформаційних технологій
та протидії злочинності у кіберпросторі (науковий співробітник);*

 <https://orcid.org/0009-0006-7070-9471>,
e-mail: s.kolomitsev@univd.edu.ua

ЮРИДИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ОДНОСТОРОННІХ ЗАЯВ ПРО АВТОРСЬКІ ПРАВА НА ВЕБСАЙТАХ

Дослідження спрямовано на визначення актуального стану юридичного підтексту та правових наслідків формулювання окремих складових односторонніх заяв про авторські права на вебсайтах. Встановлено, що використання односторонньої заяви про авторські права є доволі складним та дискусійним. Визначено тренди у формулюванні заяв про авторські права на вебсайтах, що належать українським науковим установам. Встановлено юридичний підтекст та правові наслідки формулювання окремих складових односторонніх заяв про авторські права на вебсайтах у проєкції актуального правового регулювання. Надано узагальнену оцінку юридичної відповідальності власників вебсайтів у контексті порушеного питання.

Ключові слова: всі права збережено, всі права захищено, авторське право, вебсайт, вебсторінка, наукові установи.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

Вебсайти¹ сьогодні є вітриною різних організацій та інструментом обміну інформацією і комунікації, зокрема в науковій сфері. Відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» дослідницьку інфраструктуру визначено як сукупність засобів, ресурсів та пов'язаних з ними послуг, які використовуються науковим співтовариством для проведення досліджень на найвищому рівні, що охоплює найважливіші об'єкти наукового устаткування та обладнання або набори приладів, ресурси, що базуються на знаннях (колекції, архіви, депозитарії або банки даних наукової інформації), інфраструктуру, засновану на технології комунікацій (грід, комп'ютери, програмне забезпечення і мережевий зв'язок), та інші структури унікального характеру. Дослідницькі інфраструктури можуть бути локально розташованими, віртуальними або розподіленими (організована мережа ресурсів)². Тому вебсайти, безумовно, є складовою такої інфраструктури.

У цифрову епоху значення авторського права постійно зростає [1–3]. Наприклад, у США кількість позовів щодо порушення авторського

---

¹ Хоча у Законі України «Про авторське право і суміжні права» у редакції від 15 квітня 2023 року терміни «веб-сайт» та «веб-сторінка» використовуються з дефісом, відповідно до правил Українського правопису 2019 року у цій статті зазначені терміни використано без дефісу.

² Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України від 26.11.2015 № 848-VIII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19> (дата звернення: 12.11.2024).

права з 2021 року постійно перевищує кількість позовів, поданих щодо порушення прав на торговельні марки або патенти [4]. Відображення зацікавленості в захисті таких прав власниками ми можемо побачити на величезній кількості вебсайтів – розробники або правовласники роблять односторонні заяви щодо авторських прав (зазвичай у нижній частині вебсторінки) у приблизно такому форматі: [авторське право][власник][рік][фраза про права]. Яке юридичне значення та наслідки має ця заява? Поданий нижче матеріал дає відповідь на це питання.

Стан дослідження проблеми

Дослідження правових текстів, представлених на вебсайтах, не є новою практикою [5]. Використання стандартизованих заяв про права у цифрових джерелах може спрямувати користувачів до того, як вони можуть або повинні взаємодіяти з цифровими елементами таких джерел, але визначити правильну заяву про права не завжди просто [6].

Фраза «*All rights reserved*» виникла як заява, що вказує на збереження прав власності відповідно до вимог щодо повідомлення про авторські права, встановлених Буенос-Айреською конвенцією 1910 року. Цікаво, що конвенцію підписали лише Сполучені Штати Америки та країни Латинської Америки. З підписанням Бернської конвенції у 70-ті роки ХХ століття (Україна приєдналася у 1995 році) положення Буенос-Айреської втратили сенс та силу (причому тільки для згаданих панамериканських країн), оскільки й сьогодні авторські права виникають зі створенням твору і не потребують дотримання формальностей.

Із суттєвим розвитком глобальної мережі, починаючи з 2007 року, учені почали стверджувати, що заява про авторські права на вебсайтах не має юридичного значення [7]. Недостатня доцільність такої заяви підкреслюється і тим фактом, що за замовчуванням усі права зберігаються за правовласником, попри наявність чи відсутність відповідної заяви [8]. Крім того, відомо, що Суд Європейського Союзу не дуже звертає увагу на обмеження, встановлені такими заявами на вебсайтах [9]. Однак у США ж, навпаки, подібна заява може стати вирішальним аргументом у судових справах [10]. Так само, як ці тексти на вебсайтах здатні еволюціонувати [5], так і закони можуть створювати нову функціональність для них.

Мета і завдання дослідження

Метою статті є визначення актуального стану юридичного підтексту та правових наслідків формулювання окремих складових односторонніх заяв про авторські права на вебсайтах. Завданнями дослідження є теоретичне обґрунтування юридичного значення окремих

складових односторонніх заяв про авторські права на вебсайтах та встановлення рівня юридичної відповідальності власників вебсайтів за результатами аналізу заяв, поданих на них.

Наукова новизна дослідження

У результаті дослідження визначено тренди у формулюванні заяв про авторські права на вебсайтах, що належать українським науковим установам. Встановлено юридичний підтекст та правові наслідки формулювання окремих складових односторонніх заяв про авторські права на вебсайтах у проекції актуального регулювання. На основі отриманих результатів надано узагальнену оцінку юридичної відповідальності власників вебсайтів у контексті порушеного питання.

Матеріали та методи досліджень

У процесі дослідження було використано такі методи, як аналіз і синтез, індукція та дедукція, методи узагальнення, вивчення документації та методи описової статистики.

Для інтерпретації різних варіантів правових аспектів використання заяви про авторські права проведено емпіричне дослідження, що включало вивчення головних вебсторінок наукових установ, яким надається підтримка держави у 2024 році¹. Дослідження проведено у листопаді 2024 року. Для вибірки було використано фільтри наявності вебсторінки та статусу наказу «чинний». Початкова вибірка була відредагована, оскільки близько 10 % вебсайтів, зазначених у документі, не функціонувало, замість деяких була реклама, а деякі були зазначені у документі двічі. До фінальної вибірки увійшов 121 вебсайт.

Вибір вебсайтів наукових установ обґрунтований одразу двома чинниками: специфікою діяльності, що передбачає генерацію великих обсягів унікальних творів, та парадигмою відкритої науки, яка встановлює нові вимоги до управління авторськими правами.

Результати досліджень

У процесі дослідження було отримано такі дані:

- 28 % головних вебсторінок вебсайтів не містять заяви про авторські права;
- 68 % містять заяви зі знаком ©;
- 16 % мають текстове зазначення «Авторські права» або «Copyright»;
- 14 % містять одночасно знак © і текстове зазначення «Авторські права» або «Copyright»;

---

¹ Державний реєстр наукових установ, яким надається підтримка держави // Портал відкритих даних : сайт. URL: <https://data.gov.ua/dataset/b9cc665a-ed71-4718-8932-ac78c4d9b969/resource/c703c1a9-9fdd-4162-b6d4-b0fd0ebd1f41/download/reiestr-naukovikh-ustanov-iakim-nadaietsia-pidtrimka-derzhavi-2024.xlsx> (дата звернення: 12.11.2024).

- 10 % містять зазначення «*All rights reserved*» або «Усі права збережено»;
- 17 % містять зазначення «Всі/усі права захищені/захищено/застережені»;
- 39 % не містять жодної дати;
- 39 % відображають 2024 рік;
- 35 % відображають діапазон дат (причому у чверті випадків остання дата не є 2024 роком, а в одному випадку перша дата є 1951 роком, коли інтернету взагалі не існувало);
- 24 % відображають одну дату, але не 2024 рік;
- 37 % не містять інформації про правовласника;
- 5 % у полі інформації про правовласника зазначають адресу вебсайту;
- в одному випадку правовласником зазначена торговельна марка (демонструється знак «™»), хоча такої торговельної марки в Україні не зареєстровано і ніколи не було зареєстровано;
- в одному випадку правовласником зазначено обчислювальний центр організації, в іншому – ресурсний центр ІТ-освіти та технологій;
- 3 % зазначають адресу поряд з інформацією про правовласника;
- 32 % в полі з інформацією правовласника зазначають скорочену назву або назву англійською мовою, яка збігається зі статутною в 38 % випадків, не збігається зі статутною в 17 % випадків, на вебсайті не виявлено статуту в 46 % випадків;
- 11 % містять у заяві ім'я/найменування розробника поряд із правовласником;
- 7 % описують умови використання вмісту;
- в одному випадку додатково зазначено відомості про права на торговельну марку.

Обговорення результатів

Як можна побачити з результатів, використання заяви про авторські права є стандартом (72 % досліджених вебсторінок), але її зміст і формат суттєво варіюється. Розглянемо юридичний підтекст використання заяви в цілому та окремих її елементів.

Хоча деякі учені у 2007 році стверджували, що заява про авторські права на вебсайтах не має юридичного значення [7], сьогодні із цим не можна погодитись повністю.

У статті 5 Директиви 2001/29/ЕС про гармонізацію окремих аспектів авторського права і суміжних прав в інформаційному суспільстві містилися певні дозволи на відтворення в пресі, повідомленні для громадськості або надання доступності опублікованих статей на поточні економічні, політичні чи релігійні теми або трансляційних творів чи інших сюжетів такого ж характеру у випадках, коли таке

використання прямо не збережено (*reserved*) правовласником. Цікаво, що в офіційному перекладі українською цього документа це положення передано доволі художньо: «...коли таке використання не є чітко забороненим...»¹. Таким чином, уникнуто відповідальності за точний юридичний переклад терміна «*reserved*». Однак про плутанину в термінах буде згадано пізніше. Заява, що аналізується, є одним із видів такого збереження (також на вебсайті правовласник може робити заяву, наприклад, у розділі вимог щодо користування їм або у правових умовах тощо).

У преамбулі тієї ж Директиви зазначено, що «...технологічний розвиток полегшить розповсюдження творів, особливо в мережах, що змусить правовласників краще ідентифікувати твір або інший об'єкт, автора чи будь-якого іншого правовласника, а також надавати інформацію про умови використання твору або іншого об'єкта, щоб полегшити управління пов'язаними з ним правами. Необхідно заохочувати правовласників, щоб під час розміщення власних творів або інших об'єктів у мережах вони використовували позначення, що, на додаток до наведеної вище інформації, вказують, зокрема, на надання ними дозволу»².

Актуальна Директива 2019/790 про авторське право та суміжні права на єдиному цифровому ринку вже не містить подібної згадки у преамбулі, але містить цікаву статтю 4, яка відновлює юридичну доцільність використання заяви про авторські права на вебсайтах: держави-члени передбачають виняток чи обмеження прав щодо відтворення та витягування даних із творів та інших об'єктів, до яких вони мають законний доступ, з метою проведення глибинного аналізу тексту та даних. Виняток чи обмеження застосовуються за умови, що використання творів не було чітко збережене їх правовласниками у належний спосіб, такий як за допомогою засобів машинного зчитування у випадку контенту, доведеного до загального відома публіки онлайн³. До речі, тут знову в офіційному перекладі, розміщеному на порталі Верховної Ради України, слово «*reserved*»

---

¹ Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/29/ЄС від 22 травня 2001 року про гармонізацію окремих аспектів авторського права і суміжних прав в інформаційному суспільстві // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_005-01 (дата звернення: 12.11.2024).

² Там само.

³ Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2019/790 від 17 квітня 2019 року про авторське право і суміжні права на Єдиному цифровому ринку та про внесення змін до директив 96/9/ЄС та 2001/29/ЄС // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_022-19 (дата звернення: 12.11.2024).

перекладено в новий спосіб – «обмежене». Причому слово «*limitation*», вжите рядком вище, також перекладено як «обмеження», що в цьому разі було цілком логічним.

Стаття 4 Директиви 2019/790 була імплементована в національні закони країн ЄС [11], що стало адекватною відповіддю на актуальний розвиток технологій. Однак в Україні та у США подібних положень у законах немає, тому юридичний підтекст заяви має менший масштаб, але він все ще є – факт оприлюднення і сповіщення про власника твору та/або дату його публікації. Очевидною перевагою тут є зниження кількості сирітських творів – проблема, що постійно обговорюється [12]. За визначенням, поданим у Законі України «Про авторське право і суміжні права», «сирітський твір, сирітський об'єкт суміжних прав – оприлюднені в Україні твір, фонограма, відеограма (у тому числі що входить до складу аудіовізуального твору або іншої фонограми, відеограми), зафіксоване виконання, щодо яких жоден із суб'єктів майнових прав за результатами ретельного пошуку не ідентифікований, а в разі ідентифікації такого суб'єкта (включаючи об'єкти, оприлюднені анонімно чи під псевдонімом) – його місцезнаходження не встановлене»¹.

Крім того, враховуючи зростання обсягів та форм використання, стандартизованих ліцензій [13], особливо у парадигмі відкритої науки [14], подібна заява є доречним місцем для їхнього відображення.

Для досягнення мети цього дослідження було зібрано інші, частково юридичні та неюридичні можливі мотиви публікації заяви про авторські права:

1) відлякати від порушення: ми не маємо емпіричних даних про ефективність цього методу, але, зважаючи на стандартне місце розташування заяви (знизу вебсторінки) і її видимість (малий шрифт), ефективність інструменту для досягнення зазначеної цілі, ймовірно, є невисокою;

2) якщо не зробити заяви, авторських прав не буде: це твердження є помилковим, про що вже було сказано раніше, але така версія є поширеною, якщо подивитись хоча б на кількість заяв, що містять слово «захищено» замість «збережено» у поданому емпіричному дослідженні;

3) розробники чи правовласники вважають, що цією заявою захищають чи обмежують використання всіх видів інтелектуальної власності: ця думка є помилковою, оскільки закони та практика не передбачають для торговельних марок чи патентів таких переваг, як у випадку з авторським правом;

---

¹ Про авторське право і суміжні права : Закон України від 01.12.2022 № 2811-IX // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20#Text> (дата звернення: 12.11.2024).

4) правовласники отримують певні права на управління персональними даними користувачів: ця думка є хибною і жодним чином не стосується заяви, що розглядається;

5) правовласники є відповідальними, а вебсайт – надійним: окремі маркери цього можна знайти у заяві (наприклад, актуальність дати, що сигналізує про те, що сайт є актуальним), але це радше маркетингове питання у контексті досвіду користувача;

6) заява є маркером того, що вебсайт все ще адмініструється: це є цілком логічним досвідом користувача – бачити поточний рік у заяві і робити висновки про актуальність інформації на вебсайті, але для зазначення поточного року не обов'язково робити цілу заяву про авторські права;

7) заява є атрибутом якісного вебсайту, а якісний вебсайт – атрибутом надійного правовласника: це також радше маркетингове питання у контексті досвіду користувача, адже дизайн вебсайту здатен викликати довіру [15], однак відоме правило говорить, що кількість текстової інформації є прямо пропорційною до інформаційного переваження [16], як і складність та неоднозначність інформаційних характеристик, кількість альтернатив бренду (як можна побачити, зокрема, у представлених емпіричних даних), пропонованих джерелом інформації та системним інтерфейсом [17], а також несвочасне оновлення вмісту [18].

Перейдемо до більш детальної інтерпретації отриманих результатів дослідження.

Як наводити зазначення про авторські права? Знаком ©, або «Авторські права», або «*Copyright*»? Окремо чи разом? Тут немає юридичних обмежень. Закон України «Про авторське право і суміжні права», наприклад, містить абз. 2 п. 3 ст. 9, у якому зазначено, що суб'єкт авторського права «для повідомлення про свої майнові права може використовувати знак охорони авторського права, що складається з латинської літери “С”, обведеної колом – ©, поряд з яким зазначаються ім'я (найменування) суб'єкта майнових прав на твір, рік першого опублікування твору»¹.

Положення зазначеного Закону (а також схожі положення законів інших країн) не зобов'язує використовувати заяву про авторські права саме таким чином, але певною мірою стандартизує використання. Більшість досліджених вебсторінок використовують знак ©. Але доволі значна частина (14 %) додатково наводить текстову розшифровку («Авторські права» або «*Copyright*»), що є необґрунтованим

---

¹ Про авторське право і суміжні права : Закон України від 01.12.2022 № 2811-IX // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20> (дата звернення: 12.11.2024).

суто в контексті досвіду користувача, оскільки знак © є впізнаваним і цілком самодостатнім.

Як зазначати правовласника? З результатів дослідження бачимо, що цьому питанню розробники або правовласники не приділяють достатньої уваги: часто назви (найменування) відсутні або не відповідають документам, або правовласниками зазначені підрозділи організації, або використовується зовсім абсурдні формати: «Права на вебсайт належать вебсайту» та «Права на вебсайт належать торговельній марці», якої не існує. Майнові авторські права повинні належати фізичній або юридичній особі, яка чітко ідентифікується – це формує юридичне значення заяви. Оскільки у дослідженні використано вебсторінки юридичних осіб, то тут, відповідно до ст. 1 ст. 90 Цивільного кодексу України, у заяві треба було б зазначити інформацію про їхню організаційно-правову форму та назву.

Чи зазначати рік? Це питання є доволі дискусійним, на що вказують також і результати дослідження. Так, Законом України «Про авторське право і суміжні права» рекомендується використання року першого опублікування твору. Однак вебсайт містить безліч творів, особливо вебсайт наукової установи. З погляду права найлогічнішим було б зазначити рік створення вебсайту, але це суперечить основам вебдизайну – користувачу такий формат може вказувати на те, що сайт не оновлюється. Зазначення актуального року, безумовно, вирішить цю проблему, а відсутність дати взагалі її не створить, проте втрачатиметься маркетингові переваги. Крім того, зазначення дати створення твору є стандартом, наприклад, національних офісів з реєстрації авторського права, які її публікують у відповідних реєстрах.

Вирішенням цієї проблеми може бути зазначення діапазону років, що розширює і претензію щодо авторських прав: використовуючи діапазон, власник вебсайту сигналізує про те, що він продовжує заявляти авторські права на вміст, створений протягом цих років, а не лише на дату його початкової публікації. Проте тут все одно залишається незрозумілим, коли був створений кожний твір, розміщений на вебсайті. Отже, для повної картини правильним було б зазначати заяву про авторські права для кожного твору на вебсайті (так роблять деякі правовласники, наприклад, правовласники зі списку Forbes 2000), але таке рішення, очевидно, перевантажить сайт, користувача та адміністраторів.

Останньою складовою заяви про авторські права є фраза щодо прав. На англomовних вебсайтах цей стандарт практично не порушується і використовується фраза «*All rights reserved*». У вітчизняній практиці ми бачимо різні переклади, зокрема в перекладах європейських директив на порталі Верховної Ради України, про що йшлося раніше (до речі, сам портал цю фразу не демонструє).

Навчальний посібник «Англо-український словник юридичних термінів» за авторством Ю. А. Бондарчука, І. І. Бороліса та М. О. Вишневецької визначає термін «*to reserve*» як «зберігати за собою, резервувати право» [19]. Це є повністю обґрунтованим перекладом з точки зору походження та актуального юридичного застосування цієї фрази. Її сенс полягає в тому, що правовласник зберіг усі права і не надає нікому жодних дозволів чи ліцензій – така комунікація є зручною у цифровому світі. Результати дослідження у цьому аспекті є показовими і цікавими, оскільки 7 % організації описують права, які все ж таки надаються стороннім користувачам (наприклад, додатковою фразою «Поширення дозволене лише за наявності гіперпосилання на першоджерело»). Відомо, що наукові установи отримують вигоду від нових моделей відкритого доступу, які надають їм конкурентні переваги [20].

Виходячи з принципів авторського права, заявляти про захист прав практично немає сенсу – вони захищені без заяв, якщо досягнуто поріг оригінальності твору. Однак відсутність заяви про резервування або зберігання прав все ж таки може мати як прямі правові наслідки у певних юрисдикціях, так і непрямі у всіх юрисдикціях.

Останнім важливим результатом дослідження є те, що 11 % проаналізованих установ на головних вебсторінках своїх вебсайтів зазначають розробника. Як відомо, автор має право вимагати визнання свого авторства шляхом зазначення належним чином імені автора в оригіналі, копіях твору та за будь-якого використання твору, якщо це практично можливо. Це право є невідчужуваним. За ініціативою правовласника або ні, через економію коштів правовласників або ні, але на цих результатах ми бачимо, що автори реалізують це право у доволі великій кількості випадків.

Отже, використання односторонніх заяв на вебсайтах у формі, розглянутій у цьому дослідженні, з огляду на глобальність мережі Інтернет і потрапляння вебсайту під різні юрисдикції повинне стати стандартом, який гарантує ефективне управління авторськими правами в більшості юрисдикцій.

Висновки

Отже, використання односторонньої заяви про авторські права є доволі складним та дискусійним. Водночас у цифрову епоху це набуває нового значення та має нові правові наслідки, які правовласник здатен формувати у позитивному чи негативному руслі в обґрунтований або ж неграмотний спосіб відповідно формулюванням подібних заяв. Крім того, необхідно зважати й на те, що національні закони впливають на ці наслідки по-різному, тому власник вебсайту повинен враховувати і цей чинник.

Дослідження встановило, що формулювання односторонніх заяв про авторські права на вебсайтах українських наукових установ є більше хаотичним і не опосередковується необхідним рівнем юридичної відповідальності.

Перспективою подальших розвідок є дослідження моделей поведінки та ступеня юридичної відповідальності користувачів у зв'язку з односторонніми заявами власників вебсайтів.

Список бібліографічних посилань: **1.** Shmatkov D., Cabrera Zagalaz A. Notice-and-Takedown Procedures in Ukraine, Spain, China and the US. *Law and Innovation Society*. 2022. No. 1 (18). Pp. 22–33. DOI: [https://doi.org/10.37772/2309-9275-2022-1\(18\)-2](https://doi.org/10.37772/2309-9275-2022-1(18)-2). **2.** Shmatkov D., Hlibko S., Tokarieva K., Zagalaz J. C. On the question of why copyright cannot be synonymous with intellectual property within digital competence frameworks, *Revista de la Propiedad Inmaterial*. 2021. No. 32. Pp. 215–231. DOI: <https://doi.org/10.18601/16571959.n32.07>. **3.** Shmatkov D. Does Copyright Only Serve the Creative Industries? // ICBMIS 2020: International Conference on Business Management, Innovation & Sustainability (Dubai, UAE, June 15–16, 2020). Dubai, 2020. DOI: <https://doi.org/10.2139/ssrn.3709072>. **4.** Trimble M. Operating Internationally under the Current Patchwork of National Exceptions and Limitations to Copyright (with an AI Angle) Plus: Nevada IP Statistics // 2024 Intellectual Property Conference (September 13, 2024). Nevada, 2024. URL: <https://scholars.law.unlv.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1026&context=facmedia> (дата звернення: 12.11.2024). **5.** Kienle H. M., Vasiliu C. A. Evolution of legal statements on the web // 10th International Symposium on Web Site Evolution (Beijing, China, 21 October 2008). Beijing, 2008. DOI: <https://doi.org/10.1109/WSE.2008.4655399>. **6.** Benson S. R., Stitzlein H. Copyright and Digital Collections: A Data-Driven Roadmap for Rights Statement Success. *College & Research Libraries*. 2020. Vol. 81. No. 5. Pp. 753–767. **7.** Goryunov E. All Rights Reserved: Does Google's Image Search Infringe Vested Exclusive Rights Granted under the Copyright Law. *John Marshall Law Review*. 2007. Vol. 41, No. 2. Pp. 487–526. **8.** Hietaanen H. A. A License or a Contract, Analyzing the Nature of Creative Commons Licenses. *Nordic Intellectual Property Law Review*. 2007. Vol. 6. URL: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1029366 (дата звернення: 12.11.2024). **9.** Priora G. The CJEU's take on unauthorized framing of online content: (only) if technologically precluded, then prohibited. *Medialaws Rivista di Diritto dei Media*. 2021. Vol. 2. Pp. 239–246. DOI: <https://doi.org/10.2139/ssrn.3836554>. **10.** Kadri T. E. Platforms as blackacres. *UCLA Law Review*. 2022. Vol. 68. Pp. 1184–1250. **11.** Sganca C., Contardi M., Turan P., Signoretta C., Bucaria G., Mezei P., Harkai I. Copyright flexibilities: mapping and comparative assessment of EU and national sources. 2023. 660 p. DOI: <https://doi.org/10.2139/ssrn.4325376>. **12.** Favale M., Homberg F., Kretschmer M., Mendis D., Secchi D. Copyright, and the regulation of orphan works: A comparative review of

seven jurisdictions and a rights clearance simulation. *Intellectual Property Office Research Paper*. 2013. No. 31. DOI: <https://doi.org/10.2139/ssrn.4094024>. **13.** Spichtinger D. Uncommon Commons? Creative Commons Licencing in Horizon 2020 Data Management Plans. *International Journal of Digital Curation*. 2023. Vol. 17, No. 1. DOI: <https://doi.org/10.2218/ijdc.v17i1.840>. **14.** Heise C., Pearce J. M. From open access to open science: the path from scientific reality to open scientific communication // ERIC : сайт. 2020. URL: <https://eric.ed.gov/?id=EJ1259610> (дата звернення: 12.11.2024). **15.** Hartzog W. Website design as contract. *American University Law Review*. 2010. Vol. 60, Iss. 6. Pp. 1635–1671. **16.** Lee T. D., Lee-Geiler S., Lee B. K. Are pictures worth a thousand words? The effect of information presentation type on citizen perceptions of government websites. *Government Information Quarterly*. 2020. Vol. 37, No. 3. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.giq.2020.101482>. **17.** Li C. Y. Why do online consumers experience information overload? An extension of communication theory. *Journal of Information Science*. 2017. Vol. 43, Iss. 6. Pp. 835–851. DOI: <https://doi.org/10.1177/0165551516670096>. **18.** Chen M. Improving website structure through reducing information overload. *Decision Support Systems*. 2018. Vol. 110. Pp. 84–94. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.dss.2018.03.009>. **19.** Бондарчук Ю. А., Боролиц І. І., Вишневіська М. О. Англо-український словник юридичних термінів : навч. посіб. Київ : КНУТД, 2021. 256 с. **20.** Rai P. For ‘All Rights Reserved’ to ‘Some Rights Reserved’: open licensing to scholarly publication. *World Digital Libraries-An International Journal*. 2024. Vol. 17, No. 1. Pp. 29–40. DOI: <https://doi.org/10.18329/09757597/2024/17103>.

Надійшла до редколегії 14.11.2024

Прийнята до опублікування 16.12.2024

Shmatkov D. I., Pashniev D. V., Khliestkov O. V., Kolomiitsev S. O.
The legal relevance of unilateral copyright statements on websites

The presented study is aimed at determining the current state of the legal context and legal consequences of the formulation of certain components of unilateral copyright statements on websites. In the research process, such methods as analysis and synthesis, induction and deduction, methods of generalization, study of documentation and methods of descriptive statistics were used.

In order to interpret various options of legal aspects of the use of the mentioned statement, an empirical study was conducted which included the study of the main web pages of scientific institutions that receive state support in 2024. The study was conducted in November 2024. The web page availability and order validity with marker “valid” filters were used. The original sample was reduced because about 10 % of the websites listed in the document were not functional and some appeared twice in the document. The final sample consisted of 121 websites.

The choice of websites of scientific institutions is justified by two factors: the specifics of the activity, which involves the generation of large volumes of original works and the paradigm of open science which imposes new requirements on copyright management.

It has been established that the use of a unilateral copyright statements is quite complex and debatable. Trends in the wording of copyright statements on websites belonging to Ukrainian scientific institutions have been determined. The legal context and legal consequences of the formulation of certain components of unilateral copyright statements on websites in the projection of current regulation have been established. Based on such data, a generalized assessment of the legal responsibility of website owners in the context of the raised issue has been provided. The prospect of further exploration is to investigate the behaviour patterns and the level of legal responsibility of users in connection with unilateral statements of website owners.

Keywords: all rights reserved, all rights protected, copyright, website, web page, scientific institutions.

